

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 15C/232/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214641
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Štillová
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2013:5712214641.3

Rozhodnutie

Okresný súd Martin pred samosudkyňou JUDr. Miriam Štillovou v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s.r.o. so sídlom Pribinova ul. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35807598, zastúpená Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36864421 so sídlom Grösslingova 4, 811 09, Bratislava proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava v konaní o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

- I. Žaloba sa v celom rozsahu zamieťa.
- II. Žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobca sa žalobou doručenu súdu 27.9.2012 domáhal vo vzťahu k žalovanému náhrady majetkovej škody vo výške 827,98 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 165,60 eur. V odôvodnení uviedol, že žalobca, ako oprávnený subjekt navrhol zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu pre pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5182855 dlžníkom: X. Č., L.. XX.X.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridilil registráciou exekučnej veci č. R. XXXX/XXXX. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom mieste a vecne príslušnému okresnému súdu (Okresný súd Martin) a požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Žaloba na označenie exekučnej veci uviedol všetky informácie, ktoré sú mu známe, pretože exekučný súd žalobcovi neoznámil spisovú značku exekučného konania. Žalobca poukázal na ust. § 44 ods. 2 exekučného poriadku, platného od 1.2.2002 do 31.5.2010, podľa ktorého bolo povinnosťou exekučného súdu podľa žalobcu súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, rozhodol o žiadosti udelenia poverenia na vykonanie až dňa 1.7.2011, konanie pritom začalo 7.4.2011, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby, omeškanie viac ako 85 dní. Ako dôkaz navrhol pripojiť súdny spis exekučného súdu, teda Okresného súdu Martin založený pre exekučné konanie vedené medzi oprávneným, teda žalobcom a vyššie menovaným povinným pre vymoženie peňažnej pohľadávky zo zmluvy o úvere č. 5182619. Zároveň žalobca uviedol, že nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu. Exekučný súd mu neoznámil spisovú značku pod ktorou došlo k registrácii exekučného konania na všeobecnom súde. Exekučný súd vykonaním postupu podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu - rozsudok rozhodcovského súdu sp. zn. SR 15414/10, vykonateľný 17.3.2011) spôsobom odporujúcim zákonu, t.j. vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia zákonných podmienok, keď súd bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judičiálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci na ust. § 44 ods.2 Exekučného

poriadku, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci, ako exekučnému súdu neprináleží, čím porušil fundamentálnu zásadu právneho štátu - zásadu legality. Exekučný súd nie je súd v zmysle ust. § 40 a nasl. Zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, nekoná o zrušení tuzemského rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe. Z hľadiska princípu právnej istoty, ktorý musí dotvárať stav ústavnosti v právnom štáte, nemôže ten istý štátny orgán - všeobecný súd - dotvárať svoje rozhodovacie oprávnenia smerujúce k zamedzeniu účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlžníka) tak, kde neexistujú, a to preto, že z vôle zákonodarcu existujú na inom mieste a v inom čase, a to tam, kde ich platné právo zaraďuje. Základné práva nevytvárajú len rámec obsahu jednoduchého práva, ale aj rámec jeho interpretácie a aplikácie. Všeobecný súd preto musí byť pri výklade aplikácii podmienok pripustenia revízie rozhodnutia vedomý toho, že zásahu do právneho postavenia účastníkov konania, čím degraduje ochranu ich subjektívnych práv, a to bez ohľadu na to, aký iný účel revízneho konania sleduje štát, napr. posilňovanie pozície spotrebiteľa. Tento účel nemôže prevážiť nad ochranou subjektívnych práv účastníkov konania tak, že sa ochrana subjektívnych práv celkom vyprázdni, resp. vôbec nezabezpečí. Na jednej strane existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty podľa ust. § 41 Zákona o rozhodcovskom konaní a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane, nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offo. Podľa platnej právnej úprav je rozsudok rozhodcovského súdu rovnocenným exekučným titulom s rozsudkom vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní. Vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučný súd pristúpil až po veľmi dlhej dobe a neexistuje okolnosť, ktorá by mu umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonalnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Žalobcovi vznikla majetková škoda v celkovej výške 827,98 eur, predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní, vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere. Nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu.

Zároveň si žalobca uplatňuje aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu, zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je dôsledkom jeho nesústredenej činnosti a takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva žalobcu.

Žalobca mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Postup exekučného súdu zamedzil žalobcovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Ďalej žalobca poukázal aj na ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy, a to neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, úplne zbytočné a právne nezodpovediteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou aj jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Žalobca si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) sumu 165,60 eur, t.j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom.

Všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy. V ďalšom žalobca poukázal na nálezy Ústavného súdu SR týkajúce sa primeranosti požadovanej výšky finančného zadosťučinenia vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Žalobca uviedol, že v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. písomnou žiadosťou požiadaval odporcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, do podania žaloby však odporca na žiadosť pozitívne nereagoval. Poukázal na to, že potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je založené v inom súdnom spise. Ako dôkaz na preukázanie týchto tvrdení navrhol aj pripojenie spisu Ministerstva spravodlivosti SR k predbežnému prerokovaniu nároku navrhovateľa na náhradu škody uplatňovanej v tomto konaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhovateľ požadoval, aby súd medzitýmnym rozsudkom v zmysle ust. § 152 ods. 2 veta druhá in fine OSP rozhodol o základe veci tak, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Martin, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: 5182855 dlžníkom (povinným) Zdenkou Čujkovou, nar. 22.2.1976 v zákonom stanovenej lehote, a následne, aby súd rozsudkom rozhodol tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 827,98 eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 165,50 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V predmetnej žalobe žalobca uviedol, že pridelenie veci niektorému zo sudcov Okresného súdu Martin by porušovalo právo žalobcu na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom, pretože podľa rozvrhu práce na súde neexistuje sudca, ktorý by nebol vo veci zaujatý. Preto žalobca v zmysle ust. § 12 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žiada, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním veci o prikázaní veci (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Martin sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer veci a k účastníkom konania.

Vzhľadom na zmätočnosť vyjadrenia žalobcu v súvislosti so vznesením námietky zaujatosti, žalobca bol listom zo dňa 17.10.2012 (č. I. 7) vyzvaný, aby súdu oznámil, či vzniesol v predmetnej žalobe námietku zaujatosti voči všetkým sudcom Okresného súdu Martin a v prípade, že áno, aby konkretizoval vznesenú námietku zaujatosti v zmysle ust. § 14 a 15a OSP. Podaním doručeným súdu 2.11.2012 (č. I. 12) žalobca uviedol, že na výzvu odpovedá nasledovne: „Žalobca nepodal súdu námietku zaujatosti podľa ust. § 15a ods. 1 OSP“. Z úradného záznamu (č. I. 14) je zrejmé, že zákonný sudca v predmetnej veci konštatoval, že sa vo veci necíti byť zaujatý, a to ani pre pomer k veci, ani pre pomer k účastníkom konania alebo k ich zástupcom.

Uznesením č. k. 15C 241/2012-16 zo dňa 21.11.2012 bol žalobca vyzvaný, aby svoje podanie doplnil v lehote 10 dní, a to tak, že predloží súdu kópiu žiadosti o predbežné prerokovanie príslušného nároku na náhradu škody, dôkaz o tom, kedy túto žiadosť doručil Ministerstvu spravodlivosti SR a potvrdenie o tom, ako bola žiadosť o predbežné prejednanie vybavená. Podaním doručeným 12.12.2012 zaslal žalobca odpoveď na predmetné uznesenie (č. I. 23). Jeho súčasťou bola aj fotokópia sprievodného listu k žiadostiam o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (č. I. 23a), kde prílohou tohto sprievodného listu bol aj zoznam žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (č. I. 23b až 23c), súd zažurnalizoval do spisu len výňatok zo zoznamu týchto žiadostí týkajúci sa Okresného súdu Martin.

Uznesením č. k. 15C 241/2012-24 zo dňa 18.12.2013 súd podanie žalobcu zo dňa 21.9.2012 odmietol, nakoľko nemal preukázané, že žalovaný nárok, ktorý si žalobca uplatňuje v tomto konaní, žalobca predbežne prejednal s Ministerstvom spravodlivosti SR, resp. podal na Ministerstve spravodlivosti žiadosť o prerokovanie tohto nároku, a či je tento nárok totožný s nárokom uplatňovaným v tomto konaní. Proti predmetnému uzneseniu podal žalobca odvolanie (č. I. 30). Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 6Co 53/2013-57 zo dňa 28.2.2013 uznesenie Okresného súdu o odmietnutí podania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že konštatoval, že žalobca výslovne vo svojich podaniach uviedol, že nepodáva námietku zaujatosti voči zákonnému sudcovi podľa § 15a OSP a zároveň nemal za to, že boli splnené podmienky na odmietnutie podania. Záverom uviedol krajský súd, že v prípade, ak by

nebol odstránený nedostatok uvedenej podmienky, treba to hodnotiť ako obdobu nedostatku procesnej podmienky a mal by súd postupovať podľa úpravy OSP o zastavení konania, ale nie odmietnuť podanie. V súvislosti so závermi, ktoré boli vyslovené v uznesení Krajského súdu v Žiline súd vyzval žalovaného, aby súdu oznámil, či a kedy bola žalobcom podaná písomná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 a 16 zákona č. 514/2003 Z. z., pod akou spisovou značkou sa u nich konanie vedie, a či bol tento nárok žalobcu predbežne prerokovaný, prípadne, či sa o ňom rozhoduje. Spolu s touto žiadosťou bola zaslaná žalovanému aj žaloba (č. l. 63, 64).

Žalovaný podaním doručeným súdu 7.5.2013 (týka sa aj ďalších konaní vedených v senáte 15C) uviedol, že boli doručené žiadosti žalobcu, viac ako 43 000 s tým, že neposkytol žalobca v rámci predbežného prerokovania požadovanú súčinnosť, potrebnú pre prerokovanie jeho nároku, a preto nepovažuje nárok žalobcu za predbežne prerokovaný. Pokiaľ ide o posúdenie, či každý konkrétny uplatnený nárok bol aj obsahom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, žalovaný zdôrazňuje, že dôkazné bremeno v smere preukázania predbežného prerokovania nároku je na strane žalobcu a nemôže zaťažovať žalovaného, ktorý nemôže jednoznačne potvrdiť, že jednotlivé uplatnené nároky boli aj predmetom doručených žiadostí o predbežné prerokovanie (č. l. 65).

Okresný súd preto vyzval opätovne žalobcu na odstránenie nedostatku podmienky konania podľa § 104 ods. 2 OSP (č. l. 66), aby súdu doručil kópiu žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku v konkrétnej veci, s totožnou výškou škody a ohľadne totožného dlžníka, ktorá mala byť doručená Ministerstvu spravodlivosti SR. Žalobca si uloženú povinnosť nesplnil, preto súd uznesením č. k. 15C 241/2012 - 70 zo dňa 18.6.2013 konanie zastavil z dôvodu neodstránenia procesnej podmienky konania. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca odvolanie (č. l. 78). O odvolaní rozhodoval Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací a uznesenie okresného súdu zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie. V rozhodnutí č. k. 8Co/386/2013-94 uviedol, že vychádzajúc z ust. § 15 a 16 zákona č. 514/2003 Z.z. a oboznámia sa s obsahom spisu je podľa odvolacieho súdu pre prejednanie tohto nároku potrebné vopred preukázať zo strany poškodeného, v danom prípade žalobcu, podanie písomnej žiadosti adresovanej príslušnému orgánu. V tomto smere mal hodnoverne preukázané, že žalobca dňa 25.9.2012 písomne požiadal príslušný orgán o predbežné prerokovanie nároku. Doručenie žiadosti potvrdil aj žalovaný, a to v podaní zo dňa 17.5.2013 a napokon to vyplýva aj z podacej pečiatky žalovaného na sprievodnom liste. Pokiaľ Okresný súd poukazyval na nepreukázanie podania žiadosti s konkrétnym obsahom, odvolací súd na túto skutočnosť neprihliadal v prvom rade aj preto, že ani samotný žalovaný túto nevedel preukázať. Okrem toho žalovaný tvrdil, že žalobca mu neposkytol súčinnosť, lebo žiadosť nemala požadované náležitosti. Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na to, že aj v prípade neodstránenia nedostatkov žiadosti by v zmysle ust. § 16 ods. 2 vety za bodkočiarkou zákona č. 514/2003 Z. z. nebolo dotknuté právo poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa tohto zákona uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde, aj preto obsah žiadosti nebol rozhodujúci. K ďalšiemu odvolaciemu dôvodu žalobcu, že rozhodol vylúčený sudca odvolací súd poukazuje na to, že tento dôvod je rovnaký ako v jeho prvom odvolaní proti uzneseniu okresného súdu a k tomuto odvolací súd zaujal právny názor (viď uznesenie zo dňa 28.2.2013 č. k. 6Co 53/13-57). Z tohto dôvodu sa k nemu opätovne nevyjadruje. Pre nesprávne právne posúdenie preto vec zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, v ktorom bude okresný súd konať o uplatnenom nároku žalobcu.

Okresný súd viazaný právnymi závermi vyslovenými v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline súd, pokračoval v konaní o uplatnenom nároku žalobcu a vo veci vytýčil pojednávanie na deň 30.10.2013. Podaním doručeným súdu 21.10.2013 (č. l. 105) zaslal žalovaný vyjadrenie k žalobnému návrhu. Žalovaný uviedol, že toto vyjadrenie je relevantné pre všetky konanie vo veciach spoločnosti Pohotovosť, s.r.o. o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy proti žalovanej v senáte 15C. Žalovaný vo vyjadrení uplatnil procesné námietky, konanie vykazuje nedostatky, a to zmätočnosť podania. Žalobca síce uviedol časť dôkazov, najmä odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Žalobca jednak namieta nezákonné rozhodnutie, a to rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a zároveň namieta aj nesprávny úradný postup v podobe prieťahov. Podľa žalovaného pri úspešnom uplatnení nároku na náhradu škody musia byť splnené tri podmienky súčasne, a to: nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Čo sa týka rozhodnutia o poverení exekútora po - 15 dňovej lehote, tak k tomu žalovaný uviedol, že z ust. § 44 ods. 2 exekučného poriadku, účinného od 1.6.2011 vyplýva skutočnosť, že 15- dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Uvedené znamená, že akýkoľvek nárok žalobcu vychádzajúci z nesprávneho

úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15- dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach, začatých po 1.6.2011, nemá žiadnu oporu v zákone. Ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 1.6.2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený. Pred 1.6.2011 samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehote neznamená automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Ak nesprávnym úradným postupom má byť podľa žalobcu zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, takto formulovaný postup súdu, ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí, nemôže byť oným nesprávnym postupom na účely zákona č. 514/2003 Z. z. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je preto vylúčená. Žalobcom prednesených skutkových okolností je zrejmé, že nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Nakoľko z citovaných zákonných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z., konkrétne ust. § 6 ods. 1 je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnuté, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý už toto právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie splnená. Predmetné rozhodnutia okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň ich zákonnosť/nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Otázkou správnosti postupu pri rozhodovaní o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie taktiež nie je na mieste posudzovať. Žalobca ďalej uvádza, že súd prekročil svoju rozhodovaciu právomoc, keď vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu. V tomto smere žalovaný poukázal na viaceré uznesenia Ústavného súdu SR, Najvyššieho súdu SR, v zmysle ktorých vnútroštátny súd má povinnosť ex officio preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Žalovaný považuje za nevyhnutné v pravom rade poukázať na tú skutočnosť, že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 exekučného poriadku, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. 15 - dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) exekučného poriadku), ak ho súd nepoverí, 15- dňová lehota neplatí. Žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prieťahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažností, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Žalovaný má za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov. Zároveň žalovaný poukázal aj na ust. § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak mala žalobcovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí 15 - dňovej lehote a v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po zákonom stanovenej lehote. Lehota na uplatnenie tohto nároku (premlčacia lehota) uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia buď 15- dňovej lehote od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. 30 - dňovej lehote od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora. Vzhľadom na uvedené žalovaná vznáša námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15- dňovej lehote od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009, resp. pri ktorom došlo k uplynutiu 30 - dňovej lehote od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.4.2009, t.j. 3 roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Ďalej sa žalovaný vyjadroval k materiálnej škode, ako aj k nemajetkovej ujme. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. považuje žalovaný žalobu za právne neopodstatnenú a žiada, aby súd žalobu proti žalovanému v celom rozsahu zamietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania s tým, že žalovaná si uplatňuje právo na náhradu trov konania. Predmetné vyjadrenie bolo zaslané právnomu zástupcovi žalobcu poštou a bolo zaslané aj cestou e-mailu (č .I. 124 súdneho spisu) tak, aby sa mohol s ním oboznámiť ešte pred vykonaním nariadeného pojednávania.

Súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 OSP (ďalej len „OSP“) konal a rozhodol vo veci na pojednávaní dňa 25.11.2013 v neprítomnosti žalobcu, jeho právneho zástupcu, žalovaného. Žalovaný ospravedlnil

svoju neúčast' a žiadal, aby súd pojednával a rozhodol v jeho neprítomnosti (č. I. 123). Právny zástupca žalobcu elektronickým podaním doručeným súdu 22.11.2013 (č. I. 124) požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu, žiadal, aby súd v prejednávanej veci nepokračoval, nakoľko v konaní môže zatiaľ urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Poukázal na skutočnosť, že mu doposiaľ neboli oznámené výsledky procesných postupov sudcu a súdu, ktoré by boli základom pre spoľahlivé riešenie otázky zachovania nestrannosti súdu a ustanovenia nestranného zákonného sudcu. Súd predmetnú žiadosť nepovažoval za dostatočné ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní, nakoľko Občiansky súdny poriadok zrozumiteľne a určite stanovuje, akým spôsobom, a z akých dôvodov je možné ospravedlniť termín pojednávania. Preto vo veci pojednával a rozhodol. Tieto skutočnosti oznámil e- mailom právnemu zástupcovi žalobcu v súlade s ust. § 119 ods. 1,2 Občianskeho súdneho poriadku (č. I. 129)

K otázke nestrannosti súdu a sudcu súd opätovne uvádza, že žalobca vo svojich podaniach uviedol, že nepodáva námietku zaujatosti voči zákonnému sudcovi podľa § 15a OSP (č. I. 12 súdneho spisu) a zároveň sudca uviedol, že sa necíti byť zaujatý, ani pre pomer k veci, ani pre pomer k účastníkom konania alebo k ich zástupcom (č. I. 14). S otázkou nestrannosti súdu a sudcu sa vyporiadal okresný súd v uznesení č. k. 15C 241/2012-24 zo dňa 18.12.2012. Predmetnou otázkou sa zaoberal v uzneseniach aj Krajský súd v Žiline č. k. 6Co 53/2013-57 zo dňa 28.2.2013, č. k. 8Co/366/2013-94 zo dňa 27.8.2013 .

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinami, ktoré boli doložené do súdneho spisu, ako aj s obsahom pripojeného exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 17Er 1428/2011 a zistil tento skutkový a právny stav veci:

Zo spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er 1428/2011 súd zistil, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý dňa 23.5.2011 podal na Okresný súd Martin žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vedenej na exekútorskom úrade pod sp. zn. EX 5505/11 vo veci oprávneného: Pohotovosť, s.r.o., IČO: 35807598, Pribinova 25, 811 09 Bratislava, proti povinnému: Čujková Zdenka, r. č. 765222/7924, Stará Hradská 455/27, 038 52 Sučany pre vymoženie sumy 209 eur s príslušenstvom, a to na základe exekučného titulu rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č. k. SR 15414/10 zo dňa 23.2.2011, právoplatný dňa 14.3.2011 a vykonateľný dňa 17.3.2011 a zápisnice spísanej pred súdnym exekútorom dňa 7.4.2011 (č. I. 1 pripojeného spisu 17Er 1428/2011) V predmetnej exekučnej veci vydal okresný súd uznesenie č. k. 17Er 1428/2011-11 zo dňa 30.5.2011, ktorým žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol (č. I. 11). Dôvodom bola skutočnosť, že exekučný titul je v celom rozsahu nevykonateľný, a preto na jeho podklade nie je možné viesť exekúcie, a to ani čiastočne. Exekučný titul priznáva nedovolené plnenie, ktoré je súčasne aj v rozpore s dobrými mravmi, je tu nesúlad exekučného titulu so zákonom, nakoľko rozhodcovský súd len formálne potvrdil právo oprávneného uvedené v zmluve o úvere, pričom vôbec nepreskúmal, či sa medzi účastníkmi zmluvy nejedná o spotrebiteľský právny vzťah, na ktorý s preto musia aplikovať normy spotrebiteľského práva. Z obsahu zmluvy a postavenia účastníka zmluvy jednoznačne vyplýva, že sa jedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Proti tomuto uzneseniu žalobca nepodal odvolanie, nadobudlo právoplatnosť 30.12.2012.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom stanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 veta prvá Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom v čase podania žiadosti o udelenie

poverenia /ďalej len zákon č. 514/2003 Z. z./ štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Zákon č. 514/2003 Z. z. v § 9 ods. 1 považuje za nesprávny úradný postup aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Súd na základe tvrdení žalobcu vedených v návrhu zistil, že tento si uplatňuje náhradu majetkovej škody vo výške 3916,74 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 783,35 eur, ktorému mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Martin. Nesprávneho úradného postupu sa mal Okresný súd dopustiť tým, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nerozhodol v zákonnej lehote. Súd preto v zmysle ust. zákona č. 514/2003 Z. z. zisťoval existenciu podmienok, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu za vznik škody, a ktoré musia byť splnené súčasne, a to:

- 1) Nesprávny úradný postup pri rozhodovaní o udelení poverenia
- 2) Vznik škody
- 3) Príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou

O nárokoch na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom rozhoduje súd. Poškodený sa však môže domáhať súdnej ochrany až potom, čo písomne požiadal príslušný orgán, teda v danom prípade Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie žiadosti o odškodnenie a tento orgán neuspokojil nárok na náhradu škody alebo jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti. Vychádzajúc z ust. § 15 a § 16 zákona č. 514/2003 Z. z. v spojení s právnymi názormi, ktoré boli vyslovené v uznesení Krajského súdu v Žiline č. k. 8Co 386/2013-94 zo dňa 27.8.2013 súd konštatuje, že bolo preukázané, že žalobca dňa 25.9.2012 písomne požiadal príslušný orgán, teda Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku. Doručenie žiadosti potvrdil aj žalovaný v podaní zo dňa 17.5.2013 a napokon to vyplýva aj z podacej pečiatky žalovaného na sprievodnom liste. Žalovaný uvádzal, že žalobca mu neposkytol súčinnosť, lebo žiadosť nemala požadované náležitosti. Aj v prípade neodstránenia nedostatku žiadosti by v zmysle ust. § 16 ods. 2 vety za bodkočiarkou zákona č. 514/2003 Z. z. nebolo dotknuté právo poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa tohto zákona uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde, preto obsah žiadosti o predbežné prerokovanie nebol rozhodujúci. Súd nemal preukázané, že by nárok žalobcu na náhradu škody alebo jeho časti bol do rozhodnutia súdu uspokojený.

Pri posudzovaní námietky premlčania, ktorú vzniesol žalovaný vo vyjadrení k veci, súd vychádzal z tohto, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým dňa 23.5.2011, uznesenie č. k. 17Er 1428/2011 zo dňa 30.5.2011, ktorým bola žiadosť súdneho exekútora zamietnutá, bolo doručené žalobcovi dňa 15.6.2011 cestou právneho zástupcu. Dňom doručenia sa žalobca mohol dozvedieť o škode, ktorá mu mohla vzniknúť tým, že súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcií do 15- dní od doručenia tejto žiadosti. Návrh na súd bol podaný 27.9.2012, a preto súd mal za to, že návrh na začatie konania bol v predmetnej veci podaný včas a námietka premlčania je nedôvodná.

Ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. považuje za nesprávny úradný postup aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Na predmetné exekučné konanie sa vzťahuje zákon 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Ako dôkaz na podporu svojich tvrdení o vzniku prietahov v konaní žalobca navrhol pripojenie súdneho spisu exekučného súdu v exekučnej veci navrhovateľa proti povinnému Zdenka Čujková pre vymoženie pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinnej vyplývajúcej zo zmluvy o úvere č. 5182855, č. EX 5505/2011. Pokiaľ žalobca v návrhu na začatie konania uvádzal, že nemôže označiť spisovú značku exekučného konania, pretože mu ju súd neoznámil, tak ide o nepravdivé tvrdenie, nakoľko spisová značka predmetného exekučného konania bola uvedená na uznesení exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a ktoré bolo žalobcovi riadne doručené. Súd vlastným šetrením zistil, že ide o exekučné konanie vedené na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 17Er 1428/2011. Z uvedeného exekučného spisu bolo preukázané, že dňa 23.5.2011 bola na tunajší exekučný súd doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, o ktorej súd rozhodol uznesením č. k. 17Er 1428/2011 dňa 30.5.2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora bola zamietnutá, nakoľko zistil, že exekučný titul, teda rozhodcovský rozsudok nie je v súlade so zákonom a priznáva nedovolené plnenie, ktoré je súčasne aj v rozpore s dobrými mravmi, a teda exekučný titul je v celom rozsahu nevykonateľný a na jeho podklade nie je možné viesť exekúciu, a to ani čiastočne. V predmetnej žalobe žalobca uvádza nepravdivé údaje, nakoľko uvádza, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 1.7.2011 (konanie sa malo začať 7.4.2011), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia malo tak dôjsť po uplynutí zákonom stanovenej doby v omeškaní viac ako 85 dní. Z pripojeného spisu jednoznačne vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená súdnym exekútorom dňa 23.5.2011, a teda nie 7.4.2011 (tento deň bol podaný návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi) a o predmetnej žiadosti súd rozhodol uznesením dňa 30.5.2011, ktorým zamietol žiadosť o udelenie poverenia, a nie 1.7.2011, ako opätovne nesprávne uvádza žalobca. Exekučný súd teda rozhodol v lehote 7 dní po doručení žiadosti o udelenie poverenia. Súd ma zato, že podľa citovaného ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota 15 dní od doručenia žiadosti sa vzťahuje len na situáciu, keď súd vydá poverenie pre exekútora, aby vykonal exekúciu. Z tohto ustanovenia nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie, keďže súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol v lehote 7 dní. Súd sa preto nemohol stotožniť so skutkovým tvrdením žalobcu, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby, kedy mal byť súd v omeškaní viac ako 85 dní. Žalobca žiadal vykonať exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku vydaného

rozhodcovským súdom, pričom išlo o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, a exekučný súd musí vzhľadom na ustanovenie § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na ustanovenia o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku a zákone o spotrebiteľských úveroch vždy ex offo skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené, v rozpore s dobrými mravmi. Exekučný súd vykonal prieskum v zmysle ustanovenia § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a zistil, že exekúciu nemožno z vyššie uvedených dôvodov vykonať. Spotrebiteľské právo je jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni európskeho spoločenstva, vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. Nemožno sa preto stotožniť ani s tvrdením žalobcu, že po právnej stránke nešlo o zložitú vec.

Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ argumentoval aj tým, že exekučný súd sa pri rozhodovaní o jeho návrhu dopustil zbytočných prietahov, čím porušil jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a požadoval, aby súd konštatoval porušenie uvedeného práva, súd k tejto požiadavke navrhovateľa uvádza, že existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Súdom môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prietahov v súdnom konaní v zmysle § 9 ods. zákona č. 514/2003 Z. z. len v prípade, tak ako to poukázal žalovaný vo svojom vyjadrení, ich konštatovania, či už vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažností na prietahy právoplatným rozhodnutím vydanom v disciplinárnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti konštatujúcom porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalobca však nesplnil svoju dôkaznú povinnosť v zmysle ust. § 120 ods. 1 OSP v tomto sporovom konaní a netvrdil, a ani nepreukázal kedy, ktorý štátny alebo súdny orgán a ktorým rozhodnutím zistil existenciu prietahov v súdnom konaní, keďže rozhodovanie o tejto otázke nepatrí do právomoci súdu prvého stupňa.

Súd ma za to, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelení poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci konal riadne. Všetky úkony smerovali k rozhodnutiu o návrhu oprávneného a boli vykonávané v súlade s Exekučným poriadkom. Súdom nemal v konaní preukázané žiadne prietahy v exekučnom konaní - teda opomenutie vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, t.j. nemal preukázaný nesprávny úradný postup, ako jeden z predpokladov, ako bolo vyššie konštatované, pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Súdom preto návrh žalobcu, ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

Podľa § 120 ods. 1 OSP účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súdom rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súdom môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Právny zástupca žalobcu v priebehu konania do jedného spisu v senáte 15C doložil Znalecký posudok č. 1/2013 vo veci rozhodcovské konanie v spotrebiteľských sporoch v práve Európskej únie. Uviedol, že sa bude odvolávať na tento znalecký posudok osobitne v ďalších konaniach. Z tohto dôvodu súdom založil informatívne aj do tohto spisu fotokópiu tohto znaleckého posudku pod č. I. 98 súdneho spisu, dokazovanie týmto listinným dôkazom nevykonal, nikto z účastníkov nenavrhol dokazovanie týmto listinným dôkazom v rámci tohto konania.

Súdom určuje rozsah a mieru, v ktorej sa dokazovanie vykoná. Súdom však nie je povinný vykonať všetky dôkazy, ktoré účastníci v priebehu konania navrhli a princíp voľného hodnotenia dôkazov v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia veci súdom umožňuje vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú.

V návrhu na zrušenie pojednávania (č. I. 134) sa žalobca uviedol, že v prípade, že ide o žalobu agentúry ISTINA RS, na preukázanie skutočnosti, že postup exekučného súdu je nesprávny (v rozpore so zákonom), nechal žalobca spracovať znalecký posudok znalcom v odbore 330000-Právne vzťahy k cudzine, odvetví 330300-Európske právo, ktorý zodpovie na otázky týkajúce sa interpretácie a aplikácie smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 v nadväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru Súdneho dvora EÚ. Znalecký posudok navrhuje ako dôkaz zo zásadnou povahou a žiada, aby bol súdom po spracovaní vykonaný. Z uvedeného nie je súdom zrejmé, či takýto znalecký posudok už je vypracovaný, alebo je to ten znalecký posudok č. 1/2013, ktorý bol doložený do jedného senátu 15C s tým, že sa

bude na neho žalobca osobitne odvolávať v ďalších konaniach. Súd považoval tento návrh na doplnenie dokazovania za neurčitý, nezrozumiteľný, preto ho zamietol.

V súvislosti s ďalším návrhom právneho zástupcu žalobcu na doplnenie dokazovania, ktorý uviedol v návrhu na zrušenie pojednávania, a to že mal zadať objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorý vyčíslil výšku vzniknutej škody v dôsledku žalobe opísaných skutočností, za ktoré zodpovedá žalovaný. Vypracovaný znalecký posudok po jeho vyhotovení predloží, pričom žiada, aby o obsah tohto znaleckého posudku bolo doplnené dokazovanie vykonané v tomto konaní. Súdu nie je zrejmé, a žalobca to nepreukázal, či žalobca už zadal objednávku, kedy bude tento znalecký posudok vyhotovený, a teda nemal preukázanú vôbec jeho existenciu. Tento návrh na doplnenie dokazovania súd taktiež zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 OSP odporcovi, ktorý mal vo veci plný úspech však ich právo na náhradu nepriznal. Žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, právo na ich náhradu nepriznal. Žalovaný vo vyjadrení, ktoré bolo podané vo veci samej, si uplatnil náhradu trov konania, preto mu ich súd na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 25.11.2013 priznal. Tieto si však nevyčíslil v zákonom stanovenej lehote a ani z obsahu spisu mu žiadne trovy nevyplynuli. Preto mu súd v súlade s ust. § 151 ods. 2 OSP náhradu trov konania nepriznal a v takomto prípade súd nebol viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie skončilo na pojednávaní dňa 25.11.2013.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní od jeho doručenia na Krajský súd Žilina prostredníctvom podpísaného súdu (dvojmo).

Podľa ust. § 205 ods. 1 OSP v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa ust. § 205 ods. 2 OSP odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 205 ods. 3 OSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinnosť stanovená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno podať návrh na výkon rozhodnutia.

Ak povinnosť stanovená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.